

(א) [סוכ' מ: וש"ג]
(ב) סנהדרין קיב: [סוכה
לה: ג] (ג) [לעיל לו:] (ד) ז"מ
דף נג: סנהדרין קיג. מ"ש
פ"ג [מ"י] וזחם ממ"ו
(ה) [הואיל רש"י:] (ו) [דף
לו:] (ז) [שם:] (ח) [לעיל
לו:] (ט) [דברים יד:]
(י) [דף טו:] (יא) [ז"ל כה:
ו] (יב) [ועי' מו:] סוכה לה:
ד"ה דלי צע"י (מ) [ז"ל
דושמרתם,

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ר"א ב' אלא
לקוח לרבנן ג"ב אינו
נפדה. תמזה לי דלמאי נריך
לזה הוכחה. הא מפורש כן
בהך מתני' עמיה דקמי
בסיפא ח"ל לא אס אמרת
במעשר שני עמיה שכן
נפדה בריחוק מקום תאמר
לקוח שאינו נפדה בטעור
בריחוק מקום ומדעיה כן
לרבנן מוכחא דרבנן מרדו
לו בזה:

הגהות מהר"ב

רַנְשׁוּבֹרֶג
 [א] בתום ד"ה אח' לחס
 וכו' ורש"ז א' מירק
 דאזיטערק לעיל קרא להיאב
 שמה שיפריש יהיה שלו.
 נ"ב עין שו"ת שאגת ארי'
 דף פ"ה עמוד דל"ח שזו
 נגד ש"ס דחולין דף קל"א
 ע"א שאפילו מעמי
 שציראל מוילצן את
 המעשר ע"ז ו' ע:

מוסף רש"י

ר' יהודה אומר יקבר.
דקא סבר לא אליס למתפס
פליונו (ב"מ נג:).

מוסף תוספות

א. ויש לו חלק לכהן או
ללוי באהור תהיה. מוס'
שאלן. ב. משום דאמי
שאר באהור דרשותא
שאם היה הורן תרומה או
משה היה הורן תרומה
ויהיה פסול. מוס' י"ט.
ג. כיון דל' דרשות
מחברות שלו יוצא ב'
משום מצה. שם. ד. ואינה
נאכלת כח מושבת א. ו
שם. ט. טומאה. מוס'
שאלן. ז. דכל מעשר סופו
לאכלל מעשרים. מוס'
ה"ל. ח. דרש מעשר
והבאנו לירושלים
ענין דאך ושם דאך הוא.
מוס' שאלן. י. דמשולחן
גבוח קצ. וכו. מוס' ח"ל.
יא. דלענין מעשר מירקין
דבעינן שתהא עשויה לשם
אכילה שבעה ימים. מוס'
שאלן. יב. (לקמן ע"ה).

רבינו חננאל

וכן מצה של מעשר שני,
וכן אתרוג של מעשר
שני אין יוצאין בהן ידי
חובה. ודייק מה עיסה
של מעשר שני פטורה
מן החלה דברי ר' מאיר,
וחכמים אומרים חזית,
נימא מדבחה אכלת בהני
נמי פליגי. ודחינן דלמא
הכלכל להו פליגי, ושמי
לכוס דכתיב ערסותיכם
שני, דמה מעשר שני אינו
הקדש הוא והותר לו לאוכל
לבעוט שאלו גזרוהו דא
בעי ידו לקוש מזון שיצא
בירושלים. מי אמרין בחול?

וממנה של מעשה כו' לדברי ר"מ אין אדם יואל צה. ואפילו לא דריש
ועונו לשון איניות בעיני מנה שלו ולא של גבוה ולקמן פריך מי כתיב
וממנה צה: הכי קאמר לימא. מסייעא הא לכל מילתיה דרב אסי
דמדבדא פליגי באחריו נמי פליגי: פרי זמני. אבל התם לכה

למעשתי שאלו וגזול אכל את רגלי ש
למעשר שני האים דלמחייב ליה לאכילה
נפיק ביה ואפילו לר"מ: דרבי יוסי
הגלילי. דלמך לעילן יאז זה שאינו נאכל
בזמנינו: בחולין. לאחר שנטלה
חלמה לא נפיק בחולין ידידה: כי מביעי
לך לר"ע. דלא דרש חזי ומיניה היתר
במושבות בעי דממעט לעילן כדורס
מהאי טעמא ומעשר שני ריבה משום
דלית ביה היתר מושבות אפי' לאחר
שנכנס לירושלים אם נטמא כרבי
אלעזר: לשריפה אולא. דתרומה
טעמא חסרה באכילה ובעודה טעורה
אין לה היתר במושבות משום דמעשר
הוא הוה ובתר דקלטוה ממוצות לית
לניה פדייה: או דילמא הואיל ואילו
לא קרא עליה שם חלה אית לה היתר
במושבות. אם נטמא ונפיק השתא נמי
לא פקע תורת מזה מינה משום קריאת
שם חלה דהא חלה בעלמא לא נפקא
ממכלל מזה דתתן מתניתין? והכהנים
בכלה אלא הא לחודה משום דחסרה
במושבות ואמרין הואיל ונפיק:
הלקוח בכסף מעשר שני. בירושלים
גפסך וגו': ואליבא דרבנן. דפליגי
בעליה דרבי יהודה ואמרין לקוח בכסף
ממעשר שנטמא יפדה דאלימא למיתפס
לחיה לא תיבעי לך דאף על גב דהך
חלה לית לה היתר במושבות דכל זמן
שפלה נטמא אין לה פדייה בירושלים
ומשנטמא שוב אין לה היתר אכילה
דהא חלה היא אפילו הכי אמרין
הואיל ואילו לא קרא עליה שם הוה
חלה היתר במושבות על ידי טומאה
דנפיק בה אף בירושלים השתא נמי
גפיק כדאמרן במעשר גופיה: יקבר.
לא לקוח בכסף מעשר שני שנטמא
משום דקלישא קדושה ולא אית
למיתפס פדיוניה ואי נמי לא קרא
עליה שם חלה לא הוה ליה היתר
במושבות: מאי מי אמרין הואיל ואי
לא לקוח הוא. כלומר הואיל ומעשר
גופיה גופיה דלתי האי ממתיה וקיל
לניה מיניה נפקין במזה ידידה דלית
לניה היתר במושבות על ידי טומאה
הוא דלית לניה היתר להאי לא חומרה
לגביה אלא חולא הוא משום דלא

הואילא חסידים לא ידעו להקביל את המעשה הזה, וזו היתה הסיבה שגם הם לא ידעו להקביל את המעשה הזה. והואילא חסידים לא ידעו להקביל את המעשה הזה, וזו היתה הסיבה שגם הם לא ידעו להקביל את המעשה הזה.

ינו, ואומרים מדכתיב ירו יומני בעיני עירם שלכם שתהיה שלכם ממש של חורין ולא של מעצר
אלא את חובו את כעלומים שהן קדשים והורוהו לבעלים לאכלן בירושלים (נ"א): אל של
ירושלם, והן השלמים שהן קדשים נתונים לבעלים). אלא אתרוז אל של תרבות וקולחם של
א, ולא למעוטר אתרוז של מעשר שני. מצה נמי לא כתב מעצמם, ולחם לחם מחלה לא יליך.
שהחלה של מעשר שני בירושלים אליבא ד' עקיבא אתרוז דאז דאז ירוא ירו חובתו בכעשר ש
ומעשר שני נפי, דאי נתמאי פריח לול כרר אתרוז דאמר נולד למעשר שני שנתמא שדורין
שדורין

אתרי אָחם אָחם. הקשה הר"י דאורליני"ש כיון דילפינן לחם לחם דבעינן מזה שלכם אחאי אינטרדיך לעילי' למעוטי שלא יא' בטבל מי שאיסקרו משום כל תאכל חמץ כו' תיפוק ליה דבעי' שלכם וטבל אינו שלכם דהא אתרוג של דמאי דמכשרי ב"ה בלולב הגזול

(ספוק דף לה): מפרש התם משום דלי
ציע מפקד לנכסיה וכו' עני וחזי ליה
השתא נמי שלכס קרינן ציה משמע
דטבל גמור לא חשיב שלכס ומי ר"י
אתרוג של טבל לא חשיב שלו כיון
שצריך ליתן ממנו לכהן וללוי^א ובעינן
שיהא כל האתרוג שלו^ב אבל מזה שאם
אכל כל כך שאם היה נותן ממנו
תרומה או מעשר ממנה שאכל אחתי
אכל שיעור מזה חשיב ספיר שלו^ג
ורש"א תיך דליצטרך לעיל קרא
להיכא שמה שפירש יהיה שלו א כגון
אם הוא כהן או לוי או שראל עני
ונטל ממנו וכבר תרומה ומעשר ראשון
דשלכס קרינן ציה^ד: **אבל** חלתו
דאי מטמיא. 11 הסוגיא כמ"ד (מכות
דף ג.) מחילה לקלוט דאורייתא דאי
מדרבנן יש לה היתר מושבות דאי יאה
חוץ למחילה נפדות אפילו טהורה אי
נמי כיון דמדרבנן שזין להם פדיוה
חשיב נאכל בכל מושבותים: **אי דירמא**
הואיל ואילו לא קרי לה שם. תימה
לר"י אי אמרת הואיל אי"כ צבורים
נמי נאכלין בכל מושבותים הואיל ולא
קרי ליה שם וי"ל דלא דמי דשם
צבורים אינו נאכל בכל מושבותים
אבל הכא שני חלה נאכל בכל
מושבותים וכן שם מעשר לחודיה
נאכל בכל מושבותים הלכך בחלת
מעשר אמר שפיר הואיל ולא קרי לה
שם ועוד הקשה אי אמרת הואיל
מעשר שני נמי נאכל בכל מושבותים
הואיל ולא העלהו לירושלים ואמאי
אליצטרך לזקאמא לעיל (דף ט.) כצ"י
אלעזר וי"ל דאי לאו משום דר' אלעזר
לא חשיב שני מעשר שני נאכל בכל
מושבותים משום דהואיל ולא העלהו
לירושלים^ה כמו שאין לומר הואיל ולא
קרא לו שם מעשר: **רבי יהודה**
אומר יקבר. טעמיה דר' יהודה משום
דריש כסף ראשון ולא כסף שני ולכן
אינו נאכל לקום טהור בדרוקו מקום
וה"ה שני נפדה טמא בקרבו מקום
דתרוייהו מחד קרא נפקי מלא מוכל
שאתו ורבנן לא דרשי כסף ראשון ולא
כסף שני וסביר דלקום טהור נפדה
בדרוקו מקום וה"ה טמא בקרבו מקום
וכן דרשי^ו אלא דאין צריך לומר
ושמרתם

[illegible]

חֲלֻצֹת תורה ודרכיך נזיר. נראה לר"י כפ"ה דמ"י שאל נשחט עליהם הזבח ולא הוקדשו דל"י הוקדשו מיפוק ליה דדע"ינן מנחמס דגמרינן לעיל לחס לחס^א ועוד דקאמר למכור בשוק ויולאין בהן משמע דכלל הוקדשו מ"י וי"פ מנה המשתמרת לשם מנה י"אה וזו שמשמרת לשם זבח כשיקדישנה וכן שאין נאכלין אלא ליום אחד אקרא^ט דמשמרת סמיך^י דדע"ינן שבהא נשמרת לשם שבעה והא דפריך ומיפוק ליה שאין נאכלין באיניות ושאין נאכלין בכל מושבות ה"פ שאין נעשה לאכול בכל מושבותיהם ויהי כיון דלא כתב בהדיא פסול דמנחמס לא שייך למיפוק הכי:

על ידי משקן (פי' שנחשב למשקן ולא במים). והא דהאני יוצאין בספונגין שנעשה ע"י ידי
 המאויז מלחל עליהם כו'. ובהאור מלחל תחתיהו. הרחיק ובסוף חביק שלא ע"י ידי
 בתחת חלה. ר' שמואל בר נחמן שמע מלחל כלתון מן הדין קרא. וקם חטט שורה ושעורה
 במכשומה, שררה זו שכולת שורע, ולמה נקרא שמע שורה שהיא עשירה ששורה, ושעורה
 ויבוסטא לא כוסטין, ובהלכה דאן גבולות של חסם, וכו' יבדוקו מדין בקבלת אמר ר' יצחק
 אלהי יורנו, כמי שהוא של דבר תורה. ויבדוקו ידיו עשאו לעצמנו אי יוצא בהו

קנא א מ״י פ״ו מהל'
מנא הלכה ח:
קנב ב מ״י פ״ח מהל'
לולב הלכה ב:
קנב ג מ״י פ״ו מהל'
מנא הל' ז טו״ש״ע
ק״ח ס׳ מנד סעיף ד:
קנר ד מ״י פ״ו מהל'
מעשר שני הל' א
עשר:
קנה ה ו מ״י פ״ו מהל'
מנא הלכה ט:

תורה אור השלם

ראשית ערשכם
ולקח תרמינו תרמינו
תרומת גרן בן תרמינו
תקוה: מברכר טו כ
ולקחתם לכם ביום
הראשון פרי עץ הדר
ופת תמרונים וענף עץ
בת וצריב נחל
שמחתם לפני:
שלושת שבועת מלך:
וקרא כג
לא תאכלו עליו מעץ
שבועת ימים תאכל מעץ
וצות להם עני כי
חפזון יקצת מארץ
הארץ למען תזכר את
שם אחר מארץ מצרים
למי חקיה:
דברי טג
יהיה באכלכם מלכם
אנרץ תרמינו תרמינו
תקוה: מברכר טו כ

יבינו חננאל (המשד)

[illegible][illegible]